

til at ramme dette Sogneraad, som jo skal varetage Sognets Interesser paa bedste Maade. Jeg vil ikke hermed have sagt, at Ministeriet føler sig forpligtet til altid at følge Sogneraadene, naar det drejer sig om Skolelodder, jeg kunde godt nævne Eksempler paa, at Ministeriet netop med Hensyn til Skolelodder har nægtet at følge Sogneraadet, fordi man fandt Sogneraadets Stilling urimelig; der har netop foreligget en Sag, som meget ligner den, det ærede Medlem Hr. Simonsen her har fremdraget. Men naar der for Ministeriet ikke foreligger andre Oplysninger end dem, der forelaa i det af det ærede Medlem Hr. Simonsen nævnte Tilfælde, mener jeg, det er fuldt berettiget, at Ministeriet følger den Fremgangsmaade, det her fulgte. I øvrigt forekommer det mig, at Sogneraadet er det Forum, hvor en saadan rent personlig Forhandling som den, her er Tale om, bedst kan føres; det vilde være ret uheldigt, hvis vi her i Rigsdagen skulde begynde at drøfte den Slags personlige Forhold, tale om en bestemt Husmand og alle de Børn, han har, og de Kvalifikationer, han besidder. Sogneraadet vil være det, som i saa Henseende bedst kan skønne og bedst tage Ansvar for, hvad der er rigtigt.

Dette Spørgsmaal om Afstaaelse af Skolelodder er jo ganske specielt, og det ærede Medlem Hr. Simonsen, som talte i en mærkværdig bitter Tone, maa dog ikke forveksle dette begrænsede Spørgsmaal med hele Spørgsmaalet om Udstykning og Oprettelse af selvstændige Landbohjem, som er et Spørgsmaal af et helt andet Omfang. Jeg tilbageviser bestemt den Udtalelse, det ærede Medlem fremkom med, at der hos Venstres Bønder Landet over skulde være Uvillie mod Oprettelse af smaa selvstændige Landbohjem, thi det er der ikke. Naar blot det sker under rimelige og fornuftige Vilkaar, ser vi fra Venstres Side — og det gælder baade Venstres Rigsdagsmænd og Venstres Vælgere — med Glæde paa denne Udvikling og ønsker den fremmet saa meget, som Tiderne tillader.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kammersgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Kammersgaard: Blandt de mange slemme Ting, som den højtærede Landbrugsminister beskyldte det ærede Medlem Hr. Olufson for, var ogsaa det, at han i den saakaldte Hedekommission skulde have indtaget en anden Stilling end udenfor den. Da jeg ogsaa var Medlem af denne Kom-

mission, ønsker jeg at oplyse følgende om dette Forhold. Det er rigtigt nok, at Kommissionen gav Kontorchef Larsen Lov til i Aarsberetningen fra Statens Planteavl-udvalg for 1921—22 at fremkomme med sine Forslag i en sammenarbejdet Form. Jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til, at det skulde være i en sammenarbejdet Form. Hele Betænkningen fra Hedekommissionen fylder 43 Sider, Kontorchef Larsens Meddelelser i Beretningen fra Statens Planteavl-udvalg fylder 33 Sider, og den er alt andet end sammentrængt og sammenarbejdet, idet der paa adskillige Steder findes ret kraftige Angreb paa Kommissionen og dens Arbejde. Det er dette Forhold, jeg forstaar det ærede Medlem Hr. Olufson har paatalt, og jeg finder, at han har gjort det med Rette, for jeg tør kalde samtlige Medlemmer af Kommissionen til Vidne paa, at Kontorchef Larsen i sine Meddelelser har overskredet den Forudsætning, hvorunder han fik Tilladelsen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Mads Larsen: Den højtærede Minister tog i sin Tale ret kraftig Afstand fra Kontrol med Overdragelse af Brug oprettede efter Loven af 4. Oktober 1919 eller efter Loven af 22. Juni 1917. Den højtærede Minister mener, at det vil føre til noget ejendommeligt Tilstande for disse Husmandsbrug. Jeg tror, at den højtærede Minister kommer til at revidere sin Opfattelse i saa Henseende, thi der er ingen som helst Tvivl om, at det netop, da Rigsdagen vedtog Loven af 4. Oktober 1919 — jeg ved, at det i alt Fald gælder for deres Vedkommende, som var Tilhængere af Princippet i denne Lov —, var Meningen at sikre, at den, der oprettede Brug, ikke ved kort efter Oprettelsen at sælge Bruget skulde tage den størst mulige Konjunktur- eller Spekulationsgevinst og saa lade den nye, der kom ind i Stedet for, sidde lige saa haardt i det, som om Støtten fra Staten aldeles ikke var ydet. Og jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at Ministeren tager fejl, naar han siger, at Landbefolkningen hurtigt vil komme til at se med endnu mere Skepsis paa det, hvis man indfører den Kontrol, jeg har foreslaaet. Nej, det vil man ikke. Landbefolkningen, navnlig den danske Gaardmandsstand, som er med til at yde sin betydelige Del af, hvad denne Lovgivning om Statstilskud koster, vil være interesseret i, at Statstilskuddet bli-